

3

Modulopbygning er en udfordring

6

Undervisere skal kunne skifte perspektiv

7

Følgegruppe: Der er brug for ro

UNDERVISERE SAVNER TID TIL FEEDBACK

Det er ikke kun svært at finde den nødvendige tid til forberedelse for mange undervisere på pædagoguddannelserne. Feedback på opgaverne må både studerende og undervisere også kigge langt efter.

Dorit Gaarskjær Thomsen er bekymret for sine kolleger og for uddannelsen generelt. "Hvordan kan vi levere kvalitet for de studerendes uddannelse, når vi ikke får tiden til det?" spørger hun.

Arbejdsvilkårene er under pres for de ansatte på landets pædagoguddannelser. Hvor der tidligere sad 32 studerende på et hold, er normen i dag mellem 40 og 60 studerende. Og samtidig bliver der skåret i de økonomiske tilskud til uddannelsen. Over de seneste seks år er der svundet 1.000 kroner om året per studerende, og det kan mærkes, fastslår Mikkel Høgsbro, lektor på Professionshøjskolen UCC, Pædagoguddannelsen Storkøbenhavn, og bestyrelses-

medlem for professionshøjskoleundervisere i Dansk Magisterforening.

"Konfrontationstiden og ressourcerne til den enkelte studerende er blevet beskåret voldsomt. Samtidig har man som underviser som konsekvens heraf kontakt med langt flere studerende end tidligere. Og det er paradoksalt på et studium, hvor den nære relation mellem mennesker er basal i forhold til professionsudøvelsen", siger han.

Ifølge Mikkel Høgsbro er den tid, hvor underviseren er sammen med de studerende omkring undervisning, blevet beskåret over de senere år. Det betyder, at studerende i dag i langt højere grad end tidligere er overladt til selvstudier – både alene og i grupper. I sig selv behøver det ikke at være noget dårligt, påpeger han, for studerende tilegner sig også en masse vigtig læring ved at arbejde selvstændigt

“Underviserne står i den situation, at de i hvert enkelt tilfælde er nødt til at vurdere, om de skal læse og give feedback på 40-60 opgaver eller planlægge fremragende og inspirerende undervisning, for der er ganske enkelt ikke tid til at gøre begge dele ordentligt”.

Mikkel Høgsbro, lektor og tillidsrepræsentant på Pædagoguddannelsen Storkøbenhavn, UCC

» Artikel fortsat fra forsiden

UNDERVISERE SAVNER TID TIL FEEDBACK

med forskellige pædagogiske problemstillinger. Hvis de vel at mærke får feedback fra deres underviser. Og det er her, problemerne for alvor sætter ind. For langt de fleste studerende oplever, at de netop ikke får nogen tilbagemelding fra deres undervisere på deres opgaver.

“Der er ikke sat ressourcer af til feedback, og der er ingen klarhed over, hvordan og på hvilke vilkår denne opgave skal løses. Underviserne står i den situation, at de i hvert enkelt tilfælde er nødt til at vurdere, om de skal læse og give feedback på 40-60 opgaver eller planlægge fremragende og inspirerende undervisning, for der er ganske enkelt ikke tid til at gøre begge dele ordentligt”, siger han.

Forklaringerne mangler

Ifølge Mikkel Høgsbro er konsekvensen, at underviserne på pædagoguddannelserne er spændt mere end hårdt for i dagligdagen. Og at arbejdet alt for ofte ikke bliver udført fagligt forsvarligt, fordi der ikke er tid til det.

Den oplevelse kan Dorit Gaarskjær Thomsen, lektor og tillidsrepræsentant på UCSJ ogo medlem af DM Professionshøjskolerens bestyrelse, sagtens genkende. Både fra sig selv og sine kolleger.

“Som undervisere er vi generelt pressede i forhold til at skabe sammenhæng mellem de aktiviteter, vi tilrettelægger, og den kvalitet, vi gerne vil levere. De vurderinger og overvejelser, som vi bliver

tvunget ud i, giver nogle udfordringer i forhold til kvaliteten”, siger hun.

Senest har en gruppe studerende på Fyn klaget over, at de ikke får nogen feedback på deres opgaver. Enkelte studerende har oplevet, at kun 12 ud af 28 opgaver er blevet vurderet og kommenteret af en underviser. Dorit Gaarskjær Thomsen forstår til fulde de frustrationer, som den situation skaber hos de studerende.

“Der skal ganske simpelt være sammenhæng i forløbene for de studerende, og det er desværre ikke altid tilfældet. Vi skylder at få forklaret de studerende, hvorfor der bliver givet tilbagemelding på nogle opgaver, når der ikke bliver på andre. Jeg kan godt forstå, at de studerende har svært ved at se sammenhænge i tingene”, fastslår hun.

Dyb bekymring

Ligesom Mikkel Høgsbro mener tillidsrepræsentanten fra UCSJ også, at de selv-kørende forløb kan være både lærerige og vigtige for de studerende. Men hun mener samtidig, at de pædagogstuderende har brug for feedback på deres refleksioner fra en kvalificeret fagperson.

“Det kræver ikke nødvendigvis en underviser i rummet at lære noget, men det kræver feedback at få de studerende til at reflektere over egen praksis på nye måder. Og så er vi tilbage ved kvaliteten. Kvalificeret feedback er ressourcekrævende, fordi det ikke er nok bare at slynge et tal ud. Vi går ind i materialet og den tankegang, som den studerende præsenterer, så vi er i stand til at give kvalificerede tilbagemeldinger, for det er én af de

måder, hvorpå vi leverer kvalitet i uddannelsen”, siger Dorit Gaarskjær Thomsen.

På flere uddannelsessteder bliver de studerende i stigende grad præsenteret for it-værktøjer, hvor de kan træde ind i et virtuelt rum som en væsentlig del af deres uddannelse. Den slags læringsrum kan være rigtig givende for de studerende, hvis de anvendes didaktisk hensigtsmæssigt med en faciliterende underviser og ikke som en løsning på en pædagoguddannelse under økonomisk pres. Det står desværre ofte i skarp kontrast til det, som underviserne kender som kvalitet, fastslår Dorit Gaarskjær Thomsen.

“Som tillidsrepræsentant er jeg meget bekymret for arbejdsmiljøet. Ikke kun her hos os, men generelt på pædagoguddannelserne rundt omkring i landet. Jeg er bekymret for det pres, som underviserne oplever, når de gang på gang føler, at de må gå på kompromis med kvaliteten og tilmed opleve at sidde over for studerende, der er utilfredse, fordi de ikke forstår, hvad der foregår. Underviserens mulighed for at fastholde og udvikle kvalitet er markant forringet over de senere år, og det bekymrer mig. Og det leder selvfølgelig til en bekymring på uddannelsens vegne. Ifølge den nye bekendtgørelse for pædagoguddannelsen skal vi have fokus på de studendes kompetencer til at bedrive professionelle pædagogopgaver. Hvordan kan vi holde det fokus, når vi ikke får tiden til det?”. <<

Moduler presser fagligheden

Modulopbygningen på både pædagog- og læreruddannelsen trænger faglighed og relationsarbejde op i en krog, mener flere tillidsrepræsentanter. Og det er et paradoks, fordi uddannelserne har netop relationsarbejde som faglighed, mener de.

Ifølge lektor og underviser på læreruddannelsen på VIA UC Steen Simonsen står udfordringerne i forbindelse med den modulariserede uddannelse nærmest i kø. Han er mest ked af, at det med den nye uddannelse er blevet svært at skabe relationer til de studerende, fordi viden også opstår i relationer.

“Jeg har lagt mærke til at det, I underviser i, ikke er det, I selv praktiserer”.

Sådan sagde en studerende for nylig til Trine Etzerodt, lektor og tillidsrepræsentant på pædagoguddannelsen ved UC Syddanmark. Og det satte en tyk streg under det paradoks, som hun og kolleger rundt omkring i landet står midt i: Relationsarbejde er centralt for pædagoger og lærere i deres daglige arbejde ude i institutionerne og skolerne, men på uddannelsesstederne har mulighederne for

at etablere relationer mellem undervisere og studerende aldrig tidligere haft så svære kår.

“Med den nye modulopbyggede uddannelse har vi kun de studerende i syv uger i træk, og vi har op til tre store hold på én gang, så ofte kan vi ikke huske deres navne. Det er et konkret billede på manglende relationer, og det skrider til himlen i et relationsfag, hvor vi underviser i, hvor vigtige relationer er for læring og trivsel”, siger Trine Etzerodt.

Ifølge hende er det næsten umuligt at efterleve Uddannelses- og Forskningsministeriets opfordring om at skabe tætte bånd mellem underviser og studerende på professionsuddannelserne med henblik på at fastholde de studerende. Og det har fået hende og kollegerne i Aabenraa til at tænke i alternative baner.

“Da vi læste bekendtgørelsen til den nye uddannelse, tænkte vi bare, at vi måtte finde på noget, så vi har indført begrebet studietovholdere. Det er en under-

FAGLIGHEDEN

>> Artikel fortsat fra forsiden

MODULER PRESSER FAGLIGHEDEN

viser, der bliver en gennemgående figur for et halvt hold på grundfagligheden og igen senere på specialiseringen. Hver syvende uge mødes man med sit halve hold, og så taler man med de studerende om, hvordan de trives, og hvordan det går med læringen. Det er et forsøg på at prioritere relationerne, når nu de ikke er prioriteret i uddannelsens opbygning”, siger hun.

Den faglige dybde er truet

Ifølge Trine Etzerodt er underviserne i Aabenraa på nogle områder ikke voldsomt begejstrede for den nye modulariserede pædagoguddannelse. Pædagoguddannelsen i Aabenraa har tidligere – i højere grad end læreruddannelsen – været delt op i længere projektperioder. Men at de nye syvugersmoduler kan tages i vilkårlig rækkefølge og derfor skal ses som afsluttede forløb uden indbyg-

get progression med de forrige eller efterfølgende moduler, er noget, der i den grad udfordrer. Både planlægningsmæssigt og rent fagligt.

“Det negative ved modulariseringen er, at vi skal undervise i mange ting uden nødvendig progression, og det kan betyde, at dybden i fagligheden forsvinder. Der er ikke tid til at gå ordentligt i dybden med noget i løbet af syv uger, så som undervisere skal vi foretage en pokkers masse valg hen ad vejen. Vi kan ikke nå både at arbejde med metode og analyse og prøve det af i praksis også. Nu er vi nødt til at vælge, om vi vil arbejde med metode, og så må vi bare håbe, at de studerende så kan finde ud af anvende det rigtigt, når de får lejlighed til at prøve det af i deres praktiktid. Det betyder, at vores faglighed som undervisere er under pres, for vi synes jo ikke, at vi får lært de studerende alt det, vi gerne vil”, siger hun.

Ligesom med studietovholderne har underviserne på UC Syddanmark også tænkt alternativt i forhold til de pæda-

gogiske handlingsfag, som ifølge den nye bekendtgørelse også har fået lavere prioritet. Det betyder, at uddannelsen i Aabenraa har etableret et undervisningsbånd, hvor de studerende hen over grundfagligheden møder fagene drama, værksted, musik, medier, bevægelse og natur koblet sammen to og to. Når de studerende vælger første modul, møder de først to af handlingsfagene, under andet modul møder de studerende de næste to handlingsfag, og de sidste to bliver så præsenteret under tredje modul.

“Vi synes, at handlingskompetencer er enormt vigtige som pædagog, så derfor besluttede vi simpelthen, at de studerende skal have de fag, og det viser sig også allerede nu, at de er meget glade for det. Men det er da ikke nogen hemmelighed, at vi som undervisere synes, det har været et hårdt år indtil nu. Vi mangler det store overblik over uddannelsen som helhed, for umiddelbart er det svært at se sammenhængene og for eksempel gennemskue, hvordan en bacheloropgave skal se ud, når de nye stu-

“Det, man tidligere kunne kalde faglig pædagogisk identitet, hvor man støtter de studerendes læreprocesser og er en del af den proces, er blevet slået i stykker i den nye uddannelse. Og det betyder ikke kun noget fagligt, det betyder faktisk også noget for ens identitet som underviser”.

Steen Simonsen, lektor og tillidsrepræsentant, læreruddannelsen, VIA University College

“Med den nye modulopbyggede uddannelse har vi kun de studerende i syv uger i træk, og vi har op til tre store hold på én gang, så ofte kan vi ikke huske deres navne. Det er et konkret billede på manglende relationer, og det skriger til himlen i et relationsfag, hvor vi underviser i, hvor vigtige relationer er for læring og trivsel”.

Trine Etzerodt, lektor og tillidsrepræsentant, pædagoguddannelsen, US Syddanmark

derende kommer så langt. Vi klarer det, vi skal klare i dagligdagen, men der er ikke ressourcer til mere end det. Det er nærmest fra dag til dag, vi finder ud af at være i det her”, siger hun.

Vidensformidler i stedet for underviser

På læreruddannelsen på VIA University College er lektor og tillidsrepræsentant Steen Simonsen meget enig med sin kollega fra pædagoguddannelsen i, at skibet bliver bygget, efter at det er sat i søen. For også her har moduleringen brudt den kendte faglighed op i bidder, som kun de færreste kan se en sammenhæng i.

“De centrale sammenhænge, som vi kender fra den gamle uddannelse, er brudt ned med moduleringen. Tidligere var der en naturlig sammenhæng mellem fag og pædagogik. Den studerende blev undervist i et fag i to år og fik sideløbende undervisning i pædagogik, der så blev sat ind i en praktisk ramme. Sådan er det ikke mere. Det, man kan kalde en didaktisk sammenhæng og en indbyrdes faglig sammenhæng, er væk med moduleringen, og det bekymrer os meget”, slår han fast.

Det er ifølge Steen Simonsen også svært at gennemskue, hvordan underviserne skal vurdere, om de studerende opnår en vis progression i deres læring, fordi modulerne skal kunne tages i vilkårlig rækkefølge. Og når der samtidig er sket et stort opbrud i den måde, som

fagundervisningen forløber på, fordi den bliver brudt op i korte moduler, så bliver det svært at få skabt faglige sammenhænge – ikke kun for underviseren, men bestemt også for de studerende, fremhæver han.

“Det, man tidligere kunne kalde faglig pædagogisk identitet, hvor man støtter de studerendes læreprocesser og er en del af den proces, er blevet slået i stykker i den nye uddannelse. Og det betyder ikke kun noget fagligt, det betyder faktisk også noget for ens identitet som underviser. Man bliver flyttet fra at være en, der indgår i en didaktisk trekant, altså én, der indgår i et fællesskab, til at være en ren vidensformidler”.

Dårlige eller ingen relationer

Steen Simonsen argumenterer ikke imod, at undervisning skal være forsknings- og vidensbaseret. Men han mener, at der i den nye bekendtgørelse er blevet for lidt plads til andet end netop det forskningsbaserede.

“Viden er jo mange ting, men jeg synes, man har glemt, at viden også bliver skabt i relationen mellem underviseren og de studerende. Når den modularerede læreruddannelse er udtryk for den optimale måde at føre forsknings- og vidensbaseret undervisning på, så har man jo droppet andre former for vidensforståelser, og det mener jeg er problematisk”, siger han

Ligesom på pædagoguddannelsen oplever Steen Simonsen og hans kolleger på læreruddannelsen også, at det er meget udfordrende at sidde med op imod 60 studerende på et modul. Det er fremmedgørende ikke at kende hinandens navne, mener han, og han opfatter det som en trist måde at signalere på, at relationer ikke er vigtige i forhold til læring.

“Hvis jeg skal sætte overskrifter på det, vi har mistet med den nye uddannelse, så er det sammenhængsforståelse og noget, der bør være umisteligt i det her fag, nemlig relationsprofessioner. Hvor jeg tidligere havde måske 60 studerende, som jeg fulgte over et par år, så har jeg i dag 120 studerende på ét år. Vi har ikke længere mulighed for at træde ind i ægte relationer med dem, vi har med at gøre, og det er trist”, fastslår han. <<

Programchefen:

“Dygtige undervisere kan godt skifte perspektiv”

Ida Flachs, programchef for pædagoguddannelsen, mener, at den nye pædagoguddannelse rummer store potentialer. Det er en styrke, at de studerende fremover bliver prøvet i deres kompetencer i en professionskontekst, mener hun.

Inge Flachs erkender, at det går stærkt på pædagoguddannelsen i øjeblikket. Men hun er sikker på, at akademisk veluddannede undervisere godt kan finde ud af at perspektivskifte undervejs.

Ida Flachs, programchef for pædagoguddannelsen på Professionshøjskolen UCC, er begejstret for den nye pædagoguddannelse. Fremover skal de studerende i højere grad prøves i deres evne til at bruge kompetencerne i en professionskontekst, og det giver langt mere mening end tidligere, fastslår hun.

“Med den nye uddannelse er vi meget mere sporet ind på, at vi skal uddanne til profession. Der kommer en langt tættere sammenhæng mellem det, der sker på professionshøjskolerne og på praktikstederne, ligesom de studerende fremover skal til prøve i praktikken. Det hilser vi meget velkommen”.

Samtidig skal undervisningen på pædagoguddannelsen være mere videns- og forskningsbaseret, og alt i alt sender det et signal om et gevaldigt fagligt løft, mener programchefen.

“Mange har påpeget, at der manglede sammenhæng i uddannelsen, fordi de studerende ikke brugte det, de havde arbejdet med i praktikperioden, når de var tilbage på uddannelsen og omvendt. Med den nye uddannelse kommer der et nyt og styrket professionsperspektiv ind, og det er meget givtigt for de studerende”, fastslår hun.

At underviserne på professionshøjskolerne lige nu har svært ved at få øje på netop sammenhæng i den nye uddannelse, ved Inge Flachs godt. Men hun me-

ner, at der i bekendtgørelsen er åbnet mulighed for, at uddannelsen kan tilrettelægges, så den fremstår mere sammenhængende for både studerende og undervisere.

“Der er ikke noget, der spærrer for, at man tilrettelægger modulerne, så man skaber den sammenhæng, man savner. Der kan blive stoftrængsel, og det vil jo være en udfordring at få bundet tingene sammen på en sådan måde, at de studerende får mulighed for at fordøje den læring, de modtager. Men jeg mener, der er mulighed for at planlægge sig til den opbygning, man finder logisk”, siger hun.

Spændetrøje eller hjælpe

Inge Flachs erkender og anerkender, at der er fart på i øjeblikket for at få den nye uddannelse til at fungere. Den er kun godt et halvt år gammel, og der er masser af nye ting, der skaber både frustrationer og udfordringer. Men hun mener også, at underviserne skal se på både sig selv og på uddannelsen med nye øjne:

“Hvis man går ind til professionshøjskolen med det sigte, at man vil fordybe sig i sit fag og i den faglighed, man bringer med sig, vil man føle sig frustreret og udfordret. Men det er ikke opgaven på en pædagoguddannelse. Der skal man som underviser committe sig til, at ens arbejde skal sættes i en professionskon-

tekst, og det er der heldigvis mange undervisere, der gør uden problemer”.

Programchefen medgiver, at det på mange måder er et paradigmeskifte, som pædagoguddannelsen står midt i. Der ligger en klar planlægning og struktur i den nye uddannelsesbekendtgørelse, hvor det fremgår klart og tydeligt, hvad den studerende skal lære.

“For nogle er det en hjælp, og for nogle er det en spændetrøje. Det vil der jo altid være et varieret blik på, og sådan vil det

altid være. Lige nu går det meget stærkt, og der er mange ting at sætte sig ind i. Når man er en ansvarlig medarbejder, vil man gerne gøre det så godt som muligt, og hvis der havde været lidt mere ro, og ikke alt skulle laves om, så ville man føle, at man kunne yde en bedre undervisning. Men jeg er nu sikker på, at underviserne nok skal klare det. Der er tale om dygtige, akademisk uddannede mennesker, som godt kan foretage perspektivskifte”, siger hun. <<

“Hvis man går ind til professionshøjskolen med det sigte, at man vil fordybe sig i sit fag og i den faglighed, man bringer med sig, vil man føle sig frustreret og udfordret. Men det er ikke opgaven på en pædagoguddannelse. Der skal man som underviser committe sig til, at ens arbejde skal sættes i en professionskontekst, og det er der heldigvis mange undervisere, der gør uden problemer”.

Inge Flachs, programchef for pædagoguddannelsen, UCC

Dekanen:

“Der er brug for ro og tålmodighed”

Reformen af læreruddannelsen er enorm, fastslår Tove Hvid Persson, dekan på UCC og medlem af uddannelsens følgegruppe. Men selv om den på mange planer udfordrer underviserne, har den elementer, der er drøngode, mener hun.

Tove Hvid Persson mener, der er store potentialer i modulopbygningen, fordi den underbygger kompetencemålene.

Frustrationerne står i kø hos mange undervisere på landets læreruddannelser. Manglende sammenhæng og manglende tid til at dyrke relationerne til de studerende som følge af moduleringen er blot nogle af problemerne.

Tove Hvid Persson er dekan på UCC og talsmand for den følgegruppe, der er nedsat i forbindelse med den nye læreruddannelse, og hun kan sagtens se, at underviserne mange gange hænger i med neglene for at få det hele til at gå op i en højere enhed.

“Alle har hængt i en klokkestreng for at få styr på det hele, og vi har været enormt fokuserede på struktur, moduler og kompetencemål. Vi har ikke brugt ret meget tid på at dvæle ved, hvad der skaber progression hos eleverne, og hvad vi mener, når vi taler om kvalitet, og det skal vi i gang med. Men man skal også huske, at reformen af læreruddannelsen er enorm, og det tager tid at udvikle en ny uddannelse med en helt anden tænkning end tidligere”, siger hun.

Tove Hvid Persson føler sig overbevist om, at en stor del af de frustrationer, som underviserne på læreruddannelsen går rundt med, i bund og grund handler om dedikation:

“Som jeg ser det, udspringer lærernes bekymringer af, at de er dedikeret til at forme gode lærere. Tidligere kunne underviserne følge de studerende over læn-

gere tid og se, hvordan de udviklede sig, men sådan er det ikke mere. Vi skal finde andre former for progressionsmål nu, og det er en af de opgaver, der slet ikke er taget ordentligt fat på mange steder. Og så længe det ikke er klarlagt, så vil der jo være en form for undren og bekymring over, om det nu kommer til at gå godt”.

Tålmodig og ro

Tove Hvid Persson kan dog godt følge underviserens protester over eksempelvis manglende tid til feedback på de studerendes opgaver. Og ifølge hende er det uden for enhver diskussion, at der skal være tid til netop feedback og elevdialog.

“Man kan godt vurdere kvantitativt, om de studerende har afleveret deres opgaver, men når vi siger kvalitet, så mener vi, at underviserne skal forholde sig til opgaverne. Vi må ikke slippe dialogen med de studerende, for den er helt grundlæggende for læringen. Det er ikke nok at tænke, at hvis de studerende har taget forskellige moduler, så bliver de nok lærere. Nej, det gør de ikke. Der skal følge en dialog med, for det er vel det, der er hele pointen: At det er underviserne, der med deres faglighed og med deres dialog kan gøre det til en god uddannelse, der uddanner gode lærere”, slår hun fast.

Når Tove Hvid Persson ser overordnet på den nye uddannelse, mener hun, at den rummer nogle rigtig gode elemen-

ter. Særligt kompetencemålene er hun begejstret for.

“Med kompetencemålene er det slået fast, at vi har undervisningsfag. Vi har ikke bare fag, vi har undervisningsfag, og det mener jeg er et meget stærkt element i den nye uddannelse. Derudover er det på mange måder et nyt vidensgrundlag, der skal ligge under uddannelsen, og det kommer til at tage lang tid at udvikle. Min opfordring er, at vi alle sammen skal være lidt mere tålmodige. Uddannelsen er kun

i år to, og vi har brug for ro til at udvikle og fordybe os, så vi kan få skabt en god uddannelse”, siger hun. <<

LÆRERUDDANNELSENS FØLGEGRUPPE:

- **Elsebeth Jensen** (formand, Læreruddannelsens Ledernetværk, VIA UC).
- **Tove Hvid Persson** (UCC, repræsentant for Rektorkollegiet, følgegruppens kontaktperson).
- **Hans Beksgaard** (formand for DM Professionshøjskolerne).
- **Torben Nørregaard Rasmussen** (VIA UC, LUPF – Læreruddannelsens pædagogiske fag).
- **Inge Regnarsson** (UCC, Læreruddannelsens Idrætslærerforening).
- **Nina Troelsgaard Jensen** (Professionshøjskolen Metropol, Naturfagsforeningen).
- **Bob Bohlbros** (Lærerstuderendes Landskreds).

“Min opfordring er, at vi alle sammen skal være lidt mere tålmodige. Uddannelsen er kun i år to, og vi har brug for ro til at udvikle og fordybe os, så vi kan få skabt en god uddannelse”.

Tove Hvid Persson, dekan, UCC

Faglighed og forventninger

Undervisernes engagement og faglige kompetencer er sammen med de studerendes motivation og studieindsats altafgørende for kvalitet i undervisningen. Det er blevet fremhævet gang på gang af Education International og af DM i de udtalelser, vi har sendt til kvalitetskommissionen, og i vores indlæg i den offentlige debat om uddannelseskvalitet.

Kvalitetsudvalgets endelige rapport er lige så snævert fokuseret på universiteterne som de to foregående delrapporter med den ene åbning, at der skal være adgang til kandidatoverbygning for alle professionsbachelorere. Noget, som universiteter og professionshøjskoler så selv skal finde ud af at implementere i samarbejde, hvilket som bekendt ikke er gået overvældende godt indtil nu. Men når nu kommissionen har talt, kan man vel fromt bede til, at så bliver det endelig sådan.

Samtidig med offentliggørelsen af kvalitetsudvalgets rapport har Fyens Stiftstidende kørt en meget kritisk artikelserie om studieintensitet med eksempler på manglende feedback på studerendes "opgaver" og meget få undervisningstimer.

Uddannelsespolitiske ordførere fra SF til Dansk Folkeparti har stået i kø for at markere utilfredshed med professionshøjskolerne håndtering af studieintensitet, og uddannelsesministeren har ikke været sen til at markere sig i pressen og kræve en redegørelse fra professionshøjskolerne.

Forløbet peger på nogle grundlæggende problemer, der har fået lov til at forblive uløste.

Studieaktivitetsmodellen har tydeligvis ikke fungeret som forventningsafstemning, men er blevet endnu et styringsinstrument, hvor underviserne indrapporterer til en ukendt læser. Netop diskussionen om den manglende feedback på "opgaver" viser, at hverken de studerende eller uddannelsesministeren ser noget som helst i studieaktivitetsmodellens opdeling i forskellige aktivitetskategorier med forskelligt underviserengagement.

Rektorerne har med en enkelt undtagelse afholdt sig fra at sige, at det vel ikke skulle være så svært at tage sig de få minutter til at læse og kommentere en opgave. Det er udtryk for en vilje til at tage underviserne i forsvar. Men vi bliver nødt til at sige:

Det er et problem, at så mange ressourcer bliver bundet på afrapportering i administrative systemer, som studieaktivitetsmodellen er degenereret til.

Det er et problem, at besparelser og effektiviseringer altid ender med færre ressourcer til undervisning.

Mantraet om ikke at ville indgå aftaler om arbejdstid står i vejen for en ordentlig arbejdstilrettelæggelse, der kunne skabe klarhed i forhold til de studerende om, hvad de kan forvente fra undervisernes side, og hvad de selv skal organisere på anden vis.

Tag vattet ud af ørerne og tag fat på problemerne uden hele tiden at tale, som om der kun eksisterer udfordringer!

Magistre på erhvervsakademier bliver DM'ere

Fra 1. januar i år blev endnu en gruppe magistre, som arbejder med undervisning på landets erhvervsakademiuddannelser, en del af Dansk Magisterforening.

Ligesom professionshøjskolerne er erhvervsakademikerne omfattet af en arbejdstilrettelæggelse og en stillingsstruktur, og fra DM's side er det konsulent Charlotte Dester, der hjælper med at få de nye vilkår implementeret.

"Vi er i løbende kontakt med tillidsrepræsentanter, og både Charlotte og jeg tager gerne ud til medlemsmøder for at tale om, hvordan det gøres bedst. Hvis der ikke er en tillidsrepræsentant på arbejdspladsen, hjælper sekretariatet også gerne med at få afholdt medlemsmøde med valg af tillidsrepræsentant", siger Hans Beksgaard, formand for DM Professionshøjskoler bestyrelse.

For at give alle mulighed for at møde hinanden og komme godt

i gang som DM'er inviterer DM Professionshøjskoler bestyrelse både tillidsrepræsentanter, kontaktpersoner og medlemmer på erhvervsakademierne til et fælles møde den 13. marts 2015 på Hotel Sixtus ved Middelfart.

Mødet begynder med velkomst og præsentation af deltagerne klokken 10.00. Herefter er der præsentation af grænseaftalen med GL samt præsentation af DM som organisation og det princip- og arbejdsprogram, som gælder for DM Professionshøjskoler og fremover altså også for erhvervsakademierne. Efter frokosten er der plads til at diskutere de udfordringer, der er på erhvervsakademierne lige nu. Resten af eftermiddagen er reserveret til dialogen om det fremtidige samarbejde med DM, herunder valg af tillidsrepræsentanter eller kontaktpersoner og etablering af klubarbejde.